

OKRESNÁ PROKURATÚRA BRATISLAVA I
Kvetná 13, 820 05 Bratislava 2

Číslo: 4 Pv 454/20/1101-84
EEČ: 2-8-1066-2022

Bratislava I 09.11.2022

U Z N E S E N I E

Trestná vec: obv. **XXXXX**

Trestný čin: prečin: marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 odsek 1 písmeno a Trestného zákona

Rozhodol: prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I

Podľa § 215 odsek 1 písmeno b Trestného poriadku **zastavujem** trestné stíhanie obvineného:

XXXXX

dátum narodenia: XXXXX
miesto narodenia: XXXXX
rodné priezvisko: XXXXX
trvalé bydlisko: XXXXX
väzba: nie

ktorý je trestne stíhaný pre trestný čin:

- prečin: marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 odsek 1 písmeno a Trestného zákona Doplníte text

štádium: dokonaný trestný čin

forma trestnej súčinnosti: jeden páchatel' vo veci

na tom skutkovom základe, že:

ako konateľ spoločnosti XXXXX so sídlom XXXXX napriek tomu, že odo dňa 16.03.2018, kedy nadobudol právoplatnosť platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. XXXXX mal preukázateľne vedomosť o tom, že spoločnosť XXXXX spĺňala podmienky na vyhlásenie konkurzu, nepodal na Okresnom súde Bratislava I, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, návrh na vyhlásenie konkurzu, čím znemožnil spoločnosti XXXXX so sídlom XXXXX, uspokojenie pohľadávky vo výške 31.431,30 eur, ktorá pozostáva z rozdielu na nedoplatkoch na faktúrach za zhotovené dielo, ktorých splatnosť bola v roku 2014, a ktorú by nebolo možné uspokojiť inak ako v konkurznom konaní

lebo tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Odôvodnenie:

Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, Odboru kriminálnej polície sp. zn. ORP-1660/3-VYS-B1-2018 zo dňa 07.10.2020, bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie, vo veci zločinu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, Odboru kriminálnej polície sp. zn. ORP-1660/3-VYS-B1-2018 zo dňa 11.05.2021, bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie XXXXX, trvale bytom XXXXX, pre prečin marenie konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I z 28.03.2022, sp. zn. 4Pv 454/20/1101 – 72 bolo trestné stíhanie obvineného podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené. Krajský prokurátor pre Bratislavu na základe sťažnosti poškodeného uznesením z 15.06.2022, sp. zn. 1KPt 352/22/1101 – 2, postupom podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I o zastavení trestného stíhania obvineného. V intenciách odôvodnenia zrušovacieho uznesenia krajského prokurátora pre Bratislavu bola predmetná trestná vec vrátená vyšetrovateľovi PZ spolu so záväzným pokynom prokurátora na doplnenie vyšetrovania. Po predložení vyšetrovacieho spisu spolu s návrhom na rozhodnutie po skončení vyšetrovania konštatujem, že spisový materiál vytvára dostatočný podklad na vydanie uznesenia o zastavení trestného stíhania tak po skutkovej, ako aj po právnej línii.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať. Do sumy záväzkov sa nezapočítava suma záväzkov, ktoré sú spojené so záväzkom podriadenosti, ani suma záväzkov, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii veta prvá, veta druhá dlžník v predĺžení je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní, od kedy sa dozvedel alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom predĺžení. Túto povinnosť v mene dlžníka má rovnako štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak súd zistí, že návrh na vyhlásenie konkurzu spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí konkurzného konania.

Podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 7. novembra 2017 kto marí konkurzné konanie, vyrovnacie konanie, konanie o reštrukturalizácii alebo konanie o oddížení tým, že nesplní povinnosť uloženú mu zákonom, ktorý upravuje také konanie, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov.

Podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona kto marí preventívnu reštrukturalizáciu, konkurzné konanie, vyrovnacie konanie, konanie o reštrukturalizácii alebo konanie o oddížení tým, že nesplní povinnosť uloženú mu zákonom, ktorý upravuje také konanie, vrátane povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až päť rokov.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Vo všeobecnosti pre konštatáciu, že došlo k spáchaniu trestného činu, musí dôjsť k naplneniu zákonných znakov uvedených v skutkovej podstate toho konkrétneho trestného činu, ktorými sú vždy obligatórne subjekt, objekt, subjektívna stránka a objektívna stránka trestného činu. Subjektom, teda páchatelom trestného činu, môže byť vo väčšine prípadov ktokoľvek. Objektom trestného činu sa rozumie právo, resp. záujem ktorý sa má normami trestného práva chrániť. Pod objektívnou stránkou trestného činu sa rozumie popis konania páchatela. Subjektívnou stránkou sa rozumie vnútorný postoj páchatela k spáchaniu trestného činu, pričom sa rozlišuje úmyselné konanie a nedbanlivostné konanie.

Vo vzťahu k právnemu aspektu trestnej veci, ktorá je predmetom trestného konania zvyrazňujem, že je potrebné dôsledne rozlišovať znenie skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinné do 7. novembra 2017 a znenie dotknutej skutkovej podstaty účinné od 8. novembra 2017. Skutková podstata predmetného trestného činu s účinnosťou od 8. novembra 2017 rozoznáva ako jednu z alternatív marenia konkurzného konania omisívne konanie páchatela vo forme nesplnenia povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu. Od 8. novembra 2017 sa preto trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona dopustí aj ten, kto marí konkurzné konanie tým, že nesplní svoju povinnosť podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu. Podľa osobitného zákona

konkurzné konanie nezačína samotným podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ale až rozhodnutím konkurzného súdu o začatí konkurzného konania, preto nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pred 8. novembrom 2017 nemohlo dôjsť k mareniu konkurzného konania, nakoľko to ešte ani nezačalo. V čase nesplnenia povinnosti podať návrh na vyhlásenie totiž žiadne konkurzné konanie neprebiehало, preto ani bolo možné mariť také konkurzné konanie, ktoré neexistuje. Súčasne nemožno akceptovať ani ten výklad novelizovanej skutkovej podstaty, podľa ktorého zákonodarca len bližšie špecifikoval, aké marenia má spoločnosť záujem prostredníctvom dotknutej právnej normy postihovať (teda nezaviedol novú alternáciu naplnenia skutkovej podstaty, len výklad pôvodnej skutkovej podstaty precizoval). Uvedený výklad novelizácie znenia skutkovej podstaty trestného činu sa javí ako svojvoľný, nesúladný s ústavnými princípmi legitímneho očakávania, jasnosti a zrozumiteľnosti právnych noriem a v právnom štáte neudržateľný. Zmienené princípy sú navyše obzvlášť dôležité v rovine trestného práva, kde osobe, voči ktorej je trestné konanie vedené hrozí výrazný zásah do jej základných práv. Výklad uvedenej novely v podobe, že sa jedná len o precizovanie skutkovej podstaty trestného činu použiteľnej aj do minulosti by bol výrazne v rozpore s princípmi právneho štátu, najmä zákazom retroaktivity. Záver o tom, že porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu, ktorého sa dlžník dopustil do 7. novembra 2017, teda do nadobudnutia účinnosti uvedenej novely Trestného zákona, nemôže byť vôbec posudzované ako trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona je podporovaný tiež odbornou literatúrou (Šamko, P. *Trestné činy poškodzujúce veriteľov*, Wolters Kluwer, Bratislava, 2019, s.244).

Druhú právnu rovinu skutku predstavuje jeho omisívny charakter. V dotknutom prípade k nekonaniu, teda k nepodaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu nedošlo tak pred novelizovaním znenia skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ako aj po 8. novembri 2017. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné vysporiadať sa s otázkou, či dotknutý skutok môže byť posudzovaný ako trváci, resp. pokračovací trestný čin, teda či aj napriek vzniku povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa osobitného zákona za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy skutkovej podstaty súvisiaceho trestného činu môže dlhotrvajúci charakter omisívneho konania obvineného mať za následok aplikáciu novšej, medzičasom prijatej právnej úpravy. Po vyhodnotení všetkých relevantných okolností bolo pri právnom posúdení skutku nevyhnutné dospieť k záveru, že tento nie je trvácim ani pokračovacím trestným činom. O povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu sa obvinený dozvedel raz, a to momentom kedy nadobudol kumulatívnu vedomosť o všetkých osobitných zákonom vyžadovaných skutočnostiach. Zjednodušene povedané momentom kedy sa obvinený dozvedel, že jeho spoločnosť má najmenej dvoch veriteľov a jej pasíva prevyšujú jej aktíva vznikla obvinenému povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Zároveň je nevyhnutné konštatovať, že obvinený sa o vzniku povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu dozvedel práve jedenkrát, a to momentom, kedy nadobudol vedomosť o tom, že hodnota záväzkov jeho spoločnosti presahuje hodnotu jej majetku a má viac ako jedného veriteľa. Ustanovenia osobitného zákona upravujúceho konkurz nemožno vykladať tak, že obvinený (dlžník) sa o svojej zlej ekonomickej situácii nanovo dozvie každým ďalším zostavením účtovnej závierky, z ktorej vyplýva, že pasíva prevyšujú aktíva spoločnosti. Naopak, pokiaľ z každej ďalšej účtovnej závierky vyplýva zlá ekonomická situácia dlžníka, toto nemá za

následok vznik novej povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu každý ďalší rok. Povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu vzniká raz, a to momentom nadobudnutia kumulatívnej vedomosti o všetkých zmienených, osobitným zákonom vyžadovaných skutočnosti. Nesplnenie tejto povinnosti je za predpokladu, že tým dochádza k mareniu konkurzného konania možné posudzovať ako trestný čin, avšak rozhodne nie ako trváci, resp. pokračovací trestný čin. Uvedeným sa zaoberal aj Najvyšší súd Českej republiky v uznesení sp. zn. 7Tdo/107/2003, ktorého závery v skutkovo i právne takmer totožnom prípade vylučujú použitie novelizovanej právnej úpravy, nakoľko trestný čin porušenia povinnosti v konkurznom konaní (nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu) nie je trváci trestný čin. Odlišnou situáciou je, ak sa dlžníkovi medzičasom zlepšila ekonomická kondícia, resp. sa počet jeho veriteľov zredukoval na menej ako dvoch a následne sa do stavu predĺženia opäť dostane. Za uvedeného predpokladu môže povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu vzniknúť opakovane (to však nie je prípad obvineného, ktorý bol preukázateľne po celý čas v rozhodnom období v zlej ekonomickej situácii a od preukázateľného nadobudnutia vedomosti o najmenej dvoch neuspokojených veriteľoch tento stav trval až do vstupu spoločnosti do prevodu spoločnosti a následného vstupu do likvidácie). Až márnym uplynutím lehoty na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu rozoznávanej osobitným predpisom prichádza do úvahy posúdenie takého omisívneho konania dlžníka ako marenia konkurzného konania. Márne uplynutie uvedenej lehoty nemožno síce zamieňať s naplnením znaku marenia konkurzného konania vyžadovaného skutkovou podstatou súvisiaceho trestného činu, avšak tento je na márne uplynutie danej lehoty aktívne naviazaný. Pri právnom posúdení skutku, ktorý je po novele Trestného zákona možné posudzovať ako trestný čin je potrebné vychádzať z právnej úpravy účinnej v čase vzniku povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa osobitného zákona (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 7Tdo/107/2003).

Na základe záväzného pokynu prokurátora, ktorým bola policajtovi dňa 5. augusta 2022 vrátená vec na doplnenie vyšetrovania boli vyšetrovateľom PZ v súčinnosti s prevádzkovateľom registra účtovných závierok do vyšetrovacieho spisu zabezpečené kompletne účtovné závierky spoločnosti XXXXX, za roky 2013 až 2018 a ďalšie súvisiace listiny. Zároveň bola do vyšetrovacieho spisu zabezpečená prehľadná analýza ekonomickej situácie spoločnosti XXXXX, v období od roku 2013 do roku 2018.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu konštatujem, že vyšetrovateľ PZ v priebehu trestného konania vyčerpávajúco zisťoval a zadokumentoval skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. V priebehu vyšetrovania bolo potrebné zaoberať sa momentom vzniku povinnosti obvineného podať v mene spoločnosti XXXXX., návrh na vyhlásenie konkurzu. Z výpisu z Obchodného registra SR vyplýva, že obvinený bol v období rokov 2013 až 2018 jediným spoločníkom a zároveň konateľom spoločnosti XXXXX., teda jedinou osobou oprávnenou, resp. povinnou podať v mene spoločnosti XXXXX, návrh na vyhlásenie konkurzu. Už zo samotnej skutočnosti, že obvinený bol v rozhodnom období jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti vyplýva, že musel mať vedomosť o zlej ekonomickej kondícii spoločnosti, pričom vo svojej výpovedi z 12. októbra 2020 ešte v procesnom postavení svedka uviedol, že účtovníctvo spoločnosti viedol sám. Z výpovede obvineného explicitne vyplýva, že vedel o zlej finančnej situácii spoločnosti, ako aj o tom, že spoločnosť má najmenej dvoch neuspokojených veriteľov, pričom aj zo

zabezpečených účtovných závierok vyplýva, že tieto podával v mene spoločnosti obvinený, nakoľko ako kontaktné číslo spoločnosti je uvedené mobilné číslo obvineného. Aj v prípade zistenia, že účtovné závierky v mene spoločnosti XXXXX, podávala iná osoba, toto by bolo možné len na základe splnomocnenia, ktoré by ako jediný konateľ spoločnosti mohol poskytnúť jedine obvinený. Zo zabezpečených účtovných závierok, bankových, daňových a iných údajov vyplýva, že už v roku 2013 hodnota záväzkov spoločnosti prevyšovala hodnotu majetku spoločnosti, pričom tento ekonomický stav sa opakoval každý ďalší rok až do prevodu spoločnosti a jej následného vstúpenia do likvidácie dňa 26.06.2018. Už z účtovnej závierky za rok 2013, zostavenej dňa 30.06.2014 vyplýva, že záväzky spoločnosti XXXXX., prevyšujú hodnotu jej majetku. Obvinený teda momentom zostavenia účtovnej závierky za rok 2013 dňa 30.06.2014 preukázateľne vedel o skutočnosti, že hodnota záväzkov spoločnosti prevyšuje hodnotu majetku spoločnosti. O danej skutočnosti mal vedomosť od 30.06.2014 až do prevodu spoločnosti na inú osobu.

Zo zisteného a zadokumentovaného skutkového stavu ďalej vyplýva, že obvinený mal vedomosť o existencii najmenej dvoch veriteľov, ktorých záväzky neboli uspokojené. Uvedené okrem iného potvrdzuje výpoveď obvineného, ktorý za dôvod neuspokojenia veriteľov označil platobnú neschopnosť spoločnosti. Obvinený vo svojich výpovediach konzistentne a opakovane potvrdzuje existenciu pohľadávky spoločnosti XXXXX, čo vyplýva aj z e-mailovej komunikácie medzi spoločnosťou obvineného a spoločnosťou poškodeného. Po komplexnom vyhodnotení do vyšetrovacieho spisu zabezpečených listín a ďalších dôkazov súvisiacich s pohľadávkou spoločnosti XXXXX, niet pochybností o tom, že táto vznikla ešte v roku 2013 so splatnosťou v roku 2014 podľa jednotlivých faktúr (faktúra OF2013235 dňa 20.03.2014, faktúra OF2014048 dňa 02.04.2014, faktúra OF2014034 dňa 19.03.2014, faktúra OF2014057 dňa 09.04.2014). Je teda nesporné, že pohľadávka spoločnosti XXXXX, voči spoločnosti XXXXX, nebola uhradená v celom rozsahu po splatnosti faktúr v roku 2014. Predmetná pohľadávka bola síce judikovaná platobným rozkazom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXXXX právoplatným dňa 16.03.2018, avšak doručenie platobného rozkazu obvinenému nezakladá vznik akejsi novej vedomosti o záväzku voči spoločnosti XXXXX. Obvinený o pohľadávke spoločnosti XXXXX., preukázateľne vedel už od roku 2014, keď dňa 12.12.2014 na žiadosť spoločnosti XXXXX, svojim podpisom v mene spoločnosti XXXXX, potvrdil výšku nesplatennej pohľadávky spoločnosti XXXXX, v sume 31 431,40 eur. Vedomosť obvineného o výške nesplatennej pohľadávky poškodenej spoločnosti vyplýva tiež z jednotlivých faktúr, výpovede obvineného, výpovede poškodeného, mailovej komunikácie medzi obvineným a poškodeným z rozhodného obdobia a ďalších do vyšetrovacieho spisu zabezpečených dôkazov.

Na základe zisteného skutkového stavu, najmä výpovede obvineného, ako aj svedeckých výpovedí sa možno dôvodne domnievať, že obvinený ako jediný konateľ spoločnosti XXXXX, mal vedomosť o existencii dvoch a viacerých veriteľov už v roku 2014. Dotknutý záver vyplýva z výpovede svedka Ing. XXXXX a výpovede svedka XXXXX, ktorí však do vyšetrovacieho spisu nedoložili relevantné súvisiace dokumenty a dátum splatnosti pohľadávok, ako aj dátum nadobudnutia vedomosti obvineného o existencii pohľadávok po splatnosti a ich výške tak nebolo možné jednoznačne a presne stanoviť.

V priebehu vyšetrovania bolo zistené, že rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. XXXXX zo dňa 13.01.2017, právoplatným dňa 03.02.2017, bol spoločnosti XXXXX, vyrubený úrok z omeškania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2013 vo výške 6 649 eur, splatný do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Predmetné rozhodnutie Daňového úradu Bratislava bolo spoločnosti XXXXX, doručené dňa 19.01.2017, čo na doručeníke potvrdil obvinený ako jediný konateľ spoločnosti svojim podpisom. Je preto nesporné, že obvinený sa dňa 19.01.2017 preukázateľne dozvedel o existencii záväzku voči Daňovému úradu Bratislava (dátum právoplatnosti 03.02.2017 nemá vplyv na moment nadobudnutia vedomosti obvineného o záväzku, nakoľko ten ako konateľ jediného oprávneného subjektu na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu odvolanie nepodal).

Na základe vyššie popísaného skutkového stavu je potrebné zhrnúť, že obvinený od zostavenia účtovnej závierky za rok 2013 dňa 30.06.2014 nepretržite až do prevodu spoločnosti na inú osobu preukázateľne vedel o tom, že hodnota záväzkov spoločnosti XXXXX., prevyšuje hodnotu jej majetku. Obvinený mal najneskôr odo dňa 12.12.2014 vedomosť o nesplatenom záväzku voči spoločnosti XXXXX, vo výške 31 431,40 eur (najneskôr preto, že na základe vystavených faktúr sa možno domnievať, že túto vedomosť mal už skôr, avšak nadobudnutie tejto vedomosti a znalosť presnej sumy v skorší dátum nie je možné preukázať). Z vykonaného vyšetrovania ďalej vyplynulo, že obvinený dňa 19.01.2017 preukázateľne nadobudol vedomosť o existencii záväzku voči Daňovému úradu Bratislava vo výške 6 649 eur. Je teda zrejme, že obvinený nadobudol vedomosť o existencii dvoch veriteľov najneskôr dňa 19.01.2017 (najneskôr preto, že o existencii iných nevyplatených veriteľov okrem spoločnosti XXXXX., pravdepodobne vedel už skôr, skorší dátum však nebolo možné preukázať a jednoznačne určiť). Zároveň je dátum 19.01.2017 momentom, kedy obvinený preukázateľne nadobudol kumulatívnu vedomosť o tom, že hodnota záväzkov spoločnosti XXXXX prevyšuje hodnotu jej majetku a že má viac ako jedného veriteľa (XXXXX, a Daňový úrad Bratislava). Dátum 19.01.2017 je teda momentom, kedy obvinenému preukázateľne vznikla povinnosť podľa osobitného predpisu podať návrh na vyhlásenie konkurzu spoločnosti XXXXX. Ako už bolo zhodnotené v rámci prebiehajúceho trestného konania, obvinený nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu skutočne mohol mariť konkurzné konanie, keďže pohľadávky veriteľov nemohli byť s najväčšou pravdepodobnosťou ani čiastočne uspokojené inak. Tieto závery však možno podporiť len domnienkami, nakoľko účtovníctvo spoločnosti sa do vyšetrovacieho spisu zabezpečiť nepodarilo a konkurzný súd ekonomickú kondíciu spoločnosti vzhľadom na absenciu návrhu na vyhlásenie konkurzu neskúmal. Napriek uvedenému je však nevyhnutné konštatovať, že konanie obvineného nie je trestným činom. Obvinený sa o svojej povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu dozvedel pred prijatím právnej úpravy, ktorá nesplnenie tejto povinnosti umožňuje trestnoprávne postihovať.

Skutok nie je trvácim trestným činom, povinnosť obvineného podať návrh na vyhlásenie konkurzu spoločnosti preukázateľne vznikla najneskôr dňa 19.01.2017, teda za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorej nie je možné nesplnenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu sankcionovať. Vydanie platobného rozkazu súdom v civilnom

konaní nie je možné vykladať ako vznik novej pohľadávky, ale len ako judikovanie už existujúcej pohľadávky (dané súdne rozhodnutie nezakladá nové práva a povinnosti ale len deklaruje už existujúci stav). Vzhľadom na uvedené vydanie platobného rozkazu, nadobudnutie právoplatnosti platobného rozkazu, resp. jeho doručenie obvinenému nemá vplyv na nemožnosť aplikácie ustanovenia § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 8. novembra 2017. Povinnosť obvineného podať návrh na vyhlásenie konkurzu spoločnosti vznikla za predchádzajúcej právnej úpravy, preto je v zmysle zásady zákazu retroaktivity potrebné na skutok aplikovať Trestný zákon účinný v čase spáchania skutku. Podľa § 242 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 7. novembra 2017 nespĺnenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu nie je trestným činom.

Konanie obvineného by teoreticky mohlo napĺňať znaky skutkovej podstaty niektorého iného trestného činu rozoznávaného osobitnou časťou Trestného zákona, pričom z dôvodu miestnej príslušnosti bol skutok v časti podozrenia zo spáchania trestného činu nekalej likvidácie podľa § 251b Trestného zákona a v časti podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona odstúpený iným útvarom Policajného zboru. Zo zabezpečených listín vyplýva, že vec podozrenia zo spáchania trestného činu nekalej likvidácie podľa § 251b Trestného zákona bola podľa § 197 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odložená, nakoľko je trestné stíhanie neprípustné, a trestné stíhanie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené

Záverom v zmysle § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku konštatujem, že nie je dôvod na postúpenie veci.

Podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

S poukazom na tieto skutočnosti som trestné stíhanie obvineného zastavil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú možno podať orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, do troch pracovných dní od oznámenia uznesenia. Sťažnosť má odkladný účinok. (§ 185 a nasl. Tr. por.)

JUDr. Matúš Kováč, PhD.
prokurátor